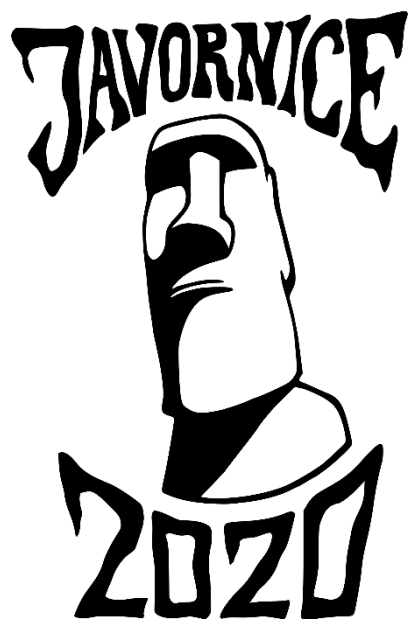

VŮDCOVSKÝ ZPĚVNÍK DO KUCHYNĚ

Obsah

1970	2	Pálíš, doutnáš, nehoříš	28
Amerika	3	Pepíčci	29
Antidepressivní rybička	4	Petěrgurb.....	30
Atentát	5	Píseň, co mě učil listopad	31
Čtyři slunce	6	Podběl.....	32
Detaily	7	Podvod.....	33
Dezolát	8	Ráda se miluje.....	34
Dobrák od kosti	10	Rosa na kolejích	35
František.....	11	Sametová.....	36
Hodinový hotel	12	Sáro	38
Jasná zpráva	13	Sen.....	40
Jdem zpátky do lesů.....	14	Slzy tvý mámy šedivý.....	41
Kalhotky si sundej	15	Svaz Českých bohémů	42
Kometa.....	16	Tereza (Osamělý město).....	44
Lokomotiva.....	18	Touha.....	45
Made in Valmez.....	19	Toulám se klínem skal	46
Magdaléna.....	20	Toulavej	47
Malá dáma	21	Tulácký ráno.....	48
Měli jsme bundy zelený	22	Už to nenapravím.....	49
Mladičká básnička	23	Venkovan kluk.....	50
Nad stádem koní.....	24	Vodácká holka	52
Nagasaki Hirošima	25	Vojín XY.....	53
Námořnická	26	Zahrada ticha	54
Nejlíp jim bylo.....	27	Želva	55

1970

Nevím, jestli je to znát
Možná by bylo lepší lhát
Jsem silnej ročník sedmdesát
Tak začni počítat
Nechci tu hloupě vzpomínat
Koho taky dneska zajímá
Silnej ročník sedmdesát
Tak začni počítat
Tenkrát tu bejval jinej stát
A já byl blbej nakvadrát
Jsem silnej ročník sedmdesát
Tak třeba například

Ref: Naši mi vždycky říkali
Jen nehas, co tě nepálí
Jakej pán, takovej krám
Naši mi vždycky říkali
Co můžeš, sleduj zpovzdálí
A nikdy nebojuj sám

Nevím, jestli je to znát
Možná by bylo lepší lhát
Jsem silnej ročník sedmdesát
Nemoh' jsem si vybírat
Tak mi to přestaň vyčítat
Naříkat, co jsem za případ

Jsem silnej ročník sedmdesát
A možná, že jsem rád

Ref: Naši mi vždycky říkali
Jen nehas, co tě nepálí
Jakej pán, takovej krám

Naši mi vždycky říkali
Co můžeš, sleduj zpovzdálí
A nikdy nebojuj sám

Čas pádí, čas letí
Těžko ta léta vrátíš zpět
A tak i Husákovy děti
Dospěly do Kristových let
Čas pádí, čas letí
A je to zvláštní svět
A tak i Husákovy děti
Dospěly do Kristových let

Čas pádí, čas letí...

Amerika

1. Nandej mi do hlavy tvý
brouky
A Bůh nám seber beznaděj
V duši zbylo světlo z jedny holky
Tak mi teď za to vynadej

2. Zima a promarněný touhy
Do vrásek stromů padá déšť
Zbejvaj roky asi ne moc dlouhý
Do vlasů mi zabroukej... pa pa
pa pá

R: pa pa pa pá, pá pa pa pá
pa pa pa pá, pá pa pa pá

4. Tvoje oči jenom žhavý tóny
Dotek slunce zapadá
Horkej vítr rozezní mý zvony
Do vlasů ti zabroukám ... pá pa
pá pá

R: 2x

5. Na obloze křídla tažnejch
ptáků
Tak už na svý bráchy zavolej
Na tváře ti padaj slzy z mraků

A Bůh nám sebral beznaděj

6. V duši zbylo světlo z jedný
holky
Do vrásek stromů padá déšť
Poslední dny hodiny a roky
Do vlasů ti zabroukám... pá pa
pá pá

R: 2x

Antidepressivní rybička

Ona má antidepressivní rybičku
vytetovanou na nejtajnějším
místě

možná je pod srdcem
a možná trochu níž
ona může všude
prostě tam – kam
si vymyslíš.

Ona plave
z orgánu do orgánu
žere plevel
kterej po ránu
omotával mozek
a kotníky na konci pelesti
ona plave
z modřiny do modřiny
a vygumuje
je úplně všechny
a tvoje vnitřní orgány
tolerují tvoje rebelství.

Veze si antidepressivní rybičku
městem, co má velkou spoustu
pastí
falešný městský strážník

bary a zloději kol
a nebo prostě každý
koho si – ty
vymyslíš.

Ona je rebel
kouří na zastávce
jí to chutná
v týchle válce
a její vnitřní orgány
tolerují její rebelství.

A potom přijde DJ PUNK
bude to nejlepší herec A. DALŠÍ
a celej underground
i ryba pod monopolem.

Atentát

Atentát, v posteli,
vše co mám rád rozdělí,
na dva ostrovy, od sebe daleko,
všechno v nás už přeteklo.

Jsme uvězněni v tělech,
jak hudba v decibelech,
zas budem šťastni, tak prosím,
zhasni svět.

Atentát, v posteli,
už tolikrát jsme umřeli,
ve tmách za slovy,
daleko od nebe,
míjíš mě a já tebe.

Jsme uvězněni v tělech,
jak kulky v revolverech,
zas budem šťastni, tak prosím,
zhasni svět.
Zítra budem šťastni, tak prosím,
zhasni hned.
Zas budem šťastni, tak prosím,
zhasni svět.

Zas budem šťastni, tak prosím,
zhasni svět,

zítra budem šťastni, tak prosím,
hned...

Zas budem šťastni, tak prosím,
zhasni svět...

Čtyři slunce

Čtyři slunce svítěj pro radost

Vlnovka se zvedne, když má dost

A čtyři slunce svítěj

Lidem pod nima není zima

Jsi jako malý dítě

A můžeš začít zase znova

Já vím, někdy to nejde

Já vím, všechno to přejde

Čtyři slunce svítěj pro radost

Přejdu řeku, vede přes ní most

Čtyři slunce svítěj

Lidem pod nima není zima

Jsi jako malý dítě

A můžeš začít zase znova

Já vím, někdy to nejde

Já vím, všechno to přejde

Čtyři slunce svítěj pro radost

Vlnovka se zvedne, když máš dost

Čtyři slunce svítěj

Lidem pod nima není zima

Jsi jako malý dítě

A můžeš začít zase znova

Já vím, někdy to nejde

Já vím, všechno to přejde

Já vím, někdy to nejde

Já vím, všechno to přejde

Čtyři slunce svítěj pro radost

Vlnovka se zvedne, když máš dost

Detaily

1. Město je horký, srpnový,
že v srdci taje to takový
nejvíc a nejhůř studený místo.

Spící sopky se probudí,
byl dlouho pryč, kolem a v
okolí.

Ted' toužil a chtěl cítit blízkost.

*: Čau, mami! Tak jsem tady
zas.

Jsem agent Cooper – dám si
koláč.

Hážu kříž na zem – hlavu mám
nízko.

R: Mezi ním mezi ní byly detaily
a kusy rodiny, který se rozpadly.

Byl to šílenej horor – řev a taky
vřískot.

Mezi ním mezi ní byly detaily
a kusy koláče, který dopadly
na ubrus a na zem, ale na stole
bylo čisto.

2. Noci jsou vlahý a takový,
že srdce buší hladový,
cítíš to v sobě a víš to.

Hrdinové nekecaj a jdou
tam, kam nechce vůbec nikdo –
na nejmíc a nejhůř studený
místo.

*: Čau, lidi! Tak jsem tady zas.
Jsem agent Cooper a jdu po vás.
Prostě to najdu – už jsem
blízko.

R: Mezi ním mezi ní byly detaily
a kusy líčidel, který dopadly
na ubrus a na zem, ale po pláči
bylo čisto. (2x)

*: Bolí to dlouho, bolí to dál.
Bolí to dlouho. Vzal za tu
zataženou roletu a vstal.

R: Mezi ním mezi ní byly detaily
a kusy líčidel, který dopadly
na ubrus a na zem, ale po pláči
bylo čisto. (2x)

Hrdinové nekecaj a jdou do
tmy. Hrdinové nekecaj a jdou
tam, kam nechce nikdo. (4x)

Dezolát

Ty si pěkný dezolát
řekla „Halíbelí“
a byla to pohoda
třeba se to povede
vytáhnem tvý múzy
a hodíme je za tebe
kdo ty múzy zachytí
ten bude mít záruku
opravdový kvality
ty si pěkný dezolát
tohle řekla ona
musíme tě sledovat.

A celý prostor je sledovaný
příjemnými lidmi kteří olizují
šťávu tekoucí z konečků prstů.

Ty si pěkný dezolát
ve sprchovém koutě
teče voda ledová
třeba se to povede
opláchnu svý múzy
a vypustím je pod sebe

kdo ty múzy zachytí
ten bude mít záruku

opravdový kvality
ty si pěkný dezolát
tohle řekla ona

A celý prostor je sledovaný
příjemnými lidmi kteří olizují
šťávu tekoucí z konečků prstů.

Pustíme si starý gramofon
budeme mít světy
který nás zajímají
vinylový bůh je šampion
proležíme v posteli
celou neděli
pustíme si starý gramofon
budeme mít světy
který nás zajímají
vinylový bůh – je šampion
venku ten náš svět
sledují kamery

A hudba hraje dál

Pustíme si starý gramofon
budeme mít světy
který nás zajímají
vinylový bůh je šampion
venku ten náš svět
sledují kamery

Jsem z toho celej žhavej

Dobrák od kosti

Má milá jak ti je, tak jak ti je?

Jsem ten, kdo jednou tvý tělo zakryje.

Jsem ten, kdo tě jednou oddělá.

Potkala's zkrátka koho's neměla.

Jsi budoucí krev v mojí posteli

Jsem ten, kdo tě jednou jistojistě zastřelí

Jsem ten kdo ty tvoje krásný oči jednou zatlačí

jsi moje všechno a mě to nestačí

Ref:

Je to vážně silná káva, pláč a nebo vztek

nic už s tím nenaděláš

nech mě jenom hádat, jak jsi hebká na dotek

krásná a nedospělá

Víš, všechno má aspoň malý kaz

jsem ten, kdo ti jednou zlomí vaz

Má milá vždyť mě znáš jsem dobrák od Kostí

a ty jsi ta co mi to jednou všechno odpustí

Sejde z očí sejde z mysli

jenom blázen věří na nesmysly
láska je čaroděj a ticho prý léčí,
ale zákon hovoří jasnou řečí

Ref:

Je to vážně silná káva, pláč a nebo vztek

nic už s tím nenaděláš

nech mě jenom hádat, jak jsi hebká na dotek

krásná a nedospělá

Má milá jak ti je, tak jak ti je?

Jsem ten, kdo jednou tvý tělo zakryje.

František

Na hladinu rybníka svítí sluníčko
a kolem stojí v hustém kruhu
topoly

které tam zasadil jeden hodný
člověk

jmenoval se František Dobrota

František dobrota, rodák z
blízké vesnice

měl hodně dětí a jednu starou
babičku

která když umírala, tak mu řekla
Františku

teď dobře poslouvej, co máš
všechno udělat

Balabambam balabambam

balabambam balabambam

balabambam balabambam

a kolem rybníka nahusto
nasázet topoly

František udělal všechno co mu
řekla

balabambam balabambam

a po snídani poslal děti do školy

žebříňák s nářadím dotáhl od
chalupy k rybníku

vykopal díry a zasadil topoly

Od té doby vítr na hladinu
nefouká

takže je klidná jako velké
zrcadlo

sluníčko tam svítí vždycky ráno
protože v něm vidí Františkovu
babičku

Hodinový hotel

Tlusté koberce plné prachu,
poprvé s holkou trochu strachu.

A stará dáma od vedle zas
vyvádí,

zbyde tu po ní zvadlé kapradí
a pár prázdných flašek.

Veterán z legií nadává na
revma,

vzpomíná na Emu jak byla
nádherná.

Všechny květináče už tu
historku znají,

ale znova listy nakloní a
poslouchají.

Vzduch voní kouřem.

A svět je,

svět je jenom hodinový hotel
a můj pokoj je studený a
prázdný.

Svět je,

svět je jenom hodinový hotel
a můj pokoj je studený a
prázdný.

Svět je,

svět je jenom hodinový hotel

a můj pokoj je studený a
prázdný.

Vezmu si sako a půjdu do baru,
absolventi kurzů nudy pořád
postaru.

Kytky v klopě vadnou,
dívám se okolo po stínech,
kterou?! no a přeci žádnou.

Vracím se pomalu nahoru,
cestou potkávám ty co už padají
dolů.

A vedle v pokoji někdo šeptá:
Jak ti je?

Za oknem prší a déšť stejně nic
nesmyje.

A svět je,

svět je jenom hodinový hotel
a můj pokoj je studený a
prázdný.

Svět je,

svět je jenom hodinový hotel
a můj pokoj je studený a
prázdný.

Svět je,

svět je jenom hodinový hotel
a můj pokoj je studený a
prázdný.

Jasná zpráva

Skončili jsme jasná zpráva
proč o tebe zakopávám dál
projít bytem já abych se bál
Dík tobě se vidím zvenčí
připadám si starší menší sám
kam se kouknu kousek tebe
mám

Pěnu s vůni jablečnou
vyvanulý sprej
telefon co ustřihlas mu šňůru
Knížku krásně zbytečnou
co má lživý děj
píše se v ní jak se lítá vzhůru,
lítá vzhůru, ve dvou vzhůru

Odešlas mi před úsvitem
mám strach bloudit vlastním
bytem sám
kam se kouknu kousek tebe
mám

Pěnu s vůni jablečnou
vyvanulý sprej
telefon co ustřihlas mu šňůru
Knížku krásně zbytečnou

co má lživý děj
píše se v ní jak se lítá vzhůru,
lítá vzhůru, ve dvou vzhůru

skončili jsme jasná zpráva
není komu z okna mávat víc
jasná zpráva, rub co nemá líc

Jdem zpátky do lesů

Sedím na kolejích, které nikam
nevedou, ó
koukám na kopretinu, jak miluje
se s lebedou,
mraky vzaly slunce zase pod
svou ochranu,
jen ty nejdeš, holka zlatá,
kdypak já tě dostanu?

R:

Z ráje, my vyhnaní z ráje,
kde není už místa, prej něco se
chystá, ó
z ráje nablýskaných plesů
jdem zpátky do lesů za nějaký
čas.

Vlak nám včera ujel ze stanice
do nebe,
málo jsi se snažil, málo šel jsi do
sebe,
šel jsi vlastní cestou, a to se
zrovna nenosí,
i pes, kterej chce přízeň, napřed
svýho pána poprosí.

R: Z ráje ...

Už tě vidím z dálky, jak máváš
na mě korunou,
a jestli nám to bude stačit,
zatleskáme na druhou,
zabalíme všechny, co si dávaj'
rande za branou,
v ráji není místa, možná v pekle
se nás zastanou.

R: Z ráje ...

Kalhotky si sundej

Déšť proťal blesk, ozářil tvář,
osvítil líc,

bůh Zeus oslovil ženu, stačilo
jen říct.

Známe se, neznáme se, máš v
sobě žár, máš v sobě vtip.

Cítím se sám buď moje, jen se
dvou může nám bejt líp.

Zvolna kalhotky si sundej,
odpuť jestli trochu naléhám.

Neznám rým na slovo sundej,
touha je silnější než já.

Déšť proťal blesk, ozářil tvář,
osvítil líc,

bůh Zeus oslovil ženu, stačilo
jen říct.

Si ladná si mladá, si smrtelná
neztrácej čas,

soukolí hodin tolí, netiká než to
tiká nám.

Zvolna kalhotky si sundej,
odpuť jestli trochu naléhám.

Neznám rým na slovo sundej,
touha je silnější než já.

Déšť proťal blesk, ozářil tvář,
osvítil líc,

bůh Zeus oslovil ženu, stačilo
jen říct.

Tvé kroky, svůdný boky, svedli
mě sem, sám nevím kam.

Za chvíli budem v cíli, na co se
ptáš jakej mám plán.

Zvolna kalhotky si sundej,
odpuť jestli trochu naléhám.

Neznám rým na slovo sundej,
touha je silnější než já.

Tvé slzy uschnou brzy, ráda vítr
máš, na to mám čich.

Stokrát ti lásku vrátím, chci jen
vidět jiskry se vočích.

Zvolna kalhotky si sundej,
odpuť jestli trochu naléhám.

Neznám rým na slovo sundej,
touha je silnější než já.

Zvolna kalhotky si sundej,
odpuť jestli trochu naléhám.

Neznám rým na slovo sundej,
ale co já vlastně znám, co já
vlastně znám.

Kometa

Spatřil jsem kometu, oblohou
letěla,
chtěl jsem jí zazpívat, ona mi
zmizela,
zmizela jako laň u lesa v
remízku,
v očích mi zbylo jen pár žlutých
penízků.

Penízky ukryl jsem do hlíny pod
dubem,
až příště přiletí, my už tu
nebudem,
my už tu nebudem, ach, pýcho
marnivá,
spatřil jsem kometu, chtěl jsem
jí zazpívat.

Ref: O vodě, o trávě, o lese,
o smrti, se kterou smířit nejde
se,
o lásce, o zradě, o světě
a o všech lidech, co kdy žili na
téhle planetě.

Na hvězdném nádraží cinkají
vagóny,

pan Kepler rozepsal nebeské
zákony,
hledal, až našel v hvězdářských
triedrech
tajemství, která teď neseme na
bedrech.

Velká a odvěká tajemství
přírody,
že jenom z člověka člověk se
narodí,

že kořen s větvemi ve strom se
spojuje
a krev našich myšlenek
vesmírem putuje.

Ref: Na na na ...

Spatřil jsem kometu, byla jak
reliéf
zpod rukou umělce, který už
nežije,
šplhal jsem do nebe, chtěl jsem
jí osahat,
marnost mne vysvlékla celého
donaha.
Jak socha Davida z bílého
mramoru
stál jsem a hleděl jsem, hleděl
jsem nahoru,

až příště přiletí, ach, pýcho
marnivá,
my už tu nebudem, ale jiný jí
zaspívá.

Ref: O vodě, o trávě, o lese,
o smrti, se kterou smířit nejde
se,
o lásce, o zradě, o světě,
bude to písnička o nás a kometě
...

Lokomotiva

Pokaždé když tě vidím, vím, že
by to šlo

a když jsem přemejšlel, co
cítím, tak mě napadlo

jestli nechceš svýho osla vedle
mýho osla hnát,

jestli nechceš se mnou tahat ze
země rezavej drát

Jsi lokomotiva, která se řítí
tmou, jsi indiáni, kteří prérií
jedou, jsi kulka vystřelená do
mojí hlavy, jsi prezident a já tvé
spojené státy

Přines jsem ti kytku, no co
koukáš, to se má

je to koruna žvejkačkou ke
špejli přilepená,

a dva kelímky vod jogurtu, co je
mezi nima niť,

můžeme si takhle volat, když
budeme chtít

Jsi lokomotiva, která se řítí
tmou,
jsi indiáni, kteří prérií jedou,
jsi kulka vystřelená do mojí
hlavy,

jsi prezident a já tvé spojené
státy

Každej příběh má svůj konec,
ale né ten náš,

nám to bude navždy dojit,
všude kam se podíváš,

naše kachny budou zlato nosit a
krmit se popcornem,

já to každej večer spláchnu
půlnočním expresem

Jsi lokomotiva, která se řítí
tmou, jsi indiáni, kteří prérií
jedou, jsi kulka vystřelená do
mojí hlavy, jsi prezident a já tvé
spojené státy

Dětem dáme jména Jessie,
Jeddej, Jad a John,

ve stopadesáti letech ho budu
mít stále jako slon,

a ty neztratíš svoji krásu, stále
šťíhlá kolem pasu,

stále dokážeš mě chytit lasem a
přitáhnout na terasu

Made in Valmez

Jako je sama skala, tak jsem
sam i ja

Jako je prazdna duha, tak jsem
prazdny i ja

Jako je zradna voda, tak zradim
i ja

Zkousim se prokopat ven,
zkousi se prokopat ven

Zkousim se prokopat ven,
zkousi se prokopat ven

Zkousim se prokopat ven,
zkousi se prokopat ven

Zkousim se prokopat ven,
zkousi se prokopat ven

O pul treti na namesti ve
Valasskem Mezirici

Jdu co noha nohu mine a kazdy
sam sobe jsme stinem

Nic mi neni, pritom melu z
posledniho

Tezko rict o tom neco
konkretniho

Stejna slova, kolem stejny tvare

A kazdy sam sobe jsme lharem

A ja uz zase

Zkousim se prokopat ven,
zkousi se prokopat ven

Zkousim se prokopat ven,
zkousi se prokopat ven

Zkousim se prokopat ven,
zkousi se prokopat ven

Zkousim se prokopat ven,
zkousi se prokopat

Zkousim se prokopat ven

Zkousim se prokopat ven

Zkousim se prokopat ven

Zkousim se prokopat ven

Zkousim se prokopat

Magdaléna

Zapal ten oheň ve mně. Čeho se bojíš?

Zápalkou škrtni jemně

Zapal ten oheň ve mně. Čeho se bojíš?

zimou se celá třeseš, proč venku stojíš

Pojď dál, prosímtě, nenech se, prosit se dál - nenech se

Sedíme na pavlači, přichází ráno, tobě se lesknou oči

Sedíme na pavlači, přichází ráno a mně se hlava točí. Pojď dál, prosímtě, nenech se, prosit se dál - Nenech se.

Hodiny se zastaví a v devět třicet v pondělí

Magdaléno - tvoje vlasy, leží pod mou postelí a i když jsme to nechtěli, oblíkáš se - Pročpak asi?

Hodiny se zastaví a v devět třicet v pondělí - jsem sám

Stojíme na rozcestí a zvony zvoní, daleko od bolesti

Stojíme na rozcestí a zvony zvoní, možná nás čeká štěstí

Pojď dál. Prosímtě nenech se. Prosit se dál - nenech se

Hodiny se zastaví a v devět třicet v pondělí

Magdaléno - tvoje vlasy, leží pod mou postelí a i když jsme to nechtěli, oblíkáš se - Pročpak asi?

Hodiny se zastaví a v devět třicet v pondělí - jsem sám

Hodiny se zastaví a v devět třicet v pondělí

Magdaléno - tvoje vlasy, leží pod mou postelí a i když jsme to nechtěli, oblíkáš se - pročpak asi?

Hodiny se zastaví a v devět třicet v pondělí - jsem sám

Hodiny se zastaví a v devět třicet v pondělí

Magdaléno - tvoje vlasy, leží pod mou postelí a i když jsme to nechtěli, oblíkáš se - pročpak asi?

Hodiny se zastaví a v devět třicet v pondělí, máš těžký srdce a mokrý řasy

Když vycházíš ze dveří, tak sama tomu nevěříš

Nenech se. Nenech se.

Malá dáma

Utrhla trávu a začla hrát
ta malá dáma z předměstí
co umí lidem z dlaní číst
tam kočky zrána mívaj hlad
po noci plný neřestí
je pohladí a dá jim jíst

Po tmě se toulá a ve dne spí
a její oči věděj víc než mý
došly mi slova, já stál tam jen
s touhle jedinou bych zemřel

S touhle bych zemřel v jedinej
den
a jestli Vám to nestačí
kdyby tam stála stovka žen,
vyzvu ji k tanci a to netančím

Tam za tratí svý doupě má
mince po kašnách posbírám
a pak je skládám na kolej
staví si chrám, plechovej most
už po něm kráčí první host
tak ať ho nohy nebolej

prošla si peklem a kouzla zná

přejetý mince počítá
a kdo ji spatří je zatracen
s touhle jedinou bych zemřel

S touhle bych zemřel v jedinej
den
a jestli Vám to nestačí
kdyby tam stála stovka žen,
vyzvu ji k tanci a to netančím

Budu si pamatovat na tu chvíli
když hrála znělo to jak Paganini
a já už věděl, že jsem ztracenej
zeptal se za kolik s pocitem viny

S touhle bych zemřel v jedinej
den
a jestli Vám to nestačí
kdyby tam stála stovka žen,
vyzvu ji k tanci a to netančím

S touhle bych zemřel v jedinej
den
a jestli Vám to nestačí
kdyby tam stála stovka žen,
vyzvu ji k tanci a to netančím

Měli jsme bundy zelený

Měli jsme bundy zelený,
někomu občas lezly krkem.
Kdekdo si o nás myslel svý,
jakoby nebyl nikdy klukem.

Od lidí pohled kyselej,
a kam jet, to nám bylo volný.
každej už hrozně dospělej,
i když to věkem bylo sporný.

REF: Když na nádraží při pátku
nám čekání se zdálo dlouhý,
víc než milion v prasátku,
bylo nabídnutí cigarety pouhý.
Tam o zábradlí opřený dvě
kytary
a syrovej sbor hlasů.
Tam nehrálo se o ceny,
ale pro radost a ukrácení času.

Jméno si každej vysloužil
a bral ho stejně jako pravý.
Vždyť na tom jakej kdo z nás
byl,
stálo jak bude přiléhavý.

REF: Když na nádraží při pátku
nám čekání se zdálo dlouhý,
víc než milion v prasátku,
bylo nabídnutí cigarety pouhý.
Tam o zábradlí opřený dvě
kytary
a syrovej sbor hlasů.
Tam nehrálo se o ceny,
ale pro radost a ukrácení času.

Přestože každej jinam šel,
životem úspěchů i pádů.
Těžko by asi zapomněl,
na partu dobrejch kamarádů.
Těžko by asi zapomněl,
na partu dobrejch kamarádů.

Mladičká básnířka

Mladičká básnířka
s korálky nad kotníky
bouchala na dvířka
paláce poetiky
s někým se vyspala
někomu nedala
láska jako hobby
pak o tom napsala blues
na čtyři doby

Své srdce skloňovala
podle vzoru Ferlinghetti
ve vzduchu nechávala
viset vždy jen půlku věty
plná tragiky
plná mystiky
plná splínu
pak jí to otiskli v jednom
magazínu

Bývala viděna
v malém baru u Rozhlasu
od sebe kolena
a cizí ruka kolem pasu
trochu se napila
trochu se opila

na účet redaktora
za týden nato byla hvězdou
Mikrofóra Pod paží nosila
rozepsané rukopisy
ráno se budila
vedle záchodové mísy
životem potřísněná
múzou políbená
plná zázraků
a pak ji vyhodili z gymplu
a hned nato i z baráku

Ve třetím měsíci
dostala chuť na jahody
ale básníci tatíci
nepomýšlej na rozvody
cítila u srdce
jak po ní přešla
železná bota
pak o tom napsala sonet
a ten byl ze života

Jó mladé básnířky
vy mladé básnířky
folkové básnířky
básnířky

Nad stádem koní

Nad stádem koní
podkovy zvoní zvoní
černý vůz vlečou
a slzy tečou
já volám

Tak neplač můj kamaráde
náhoda je blbec, když krade
je tuhý jak veka
a řeka ho splaví
máme ho rádi

No tak co tak co tak co

Vždycky si přál
až bude popel
i s kytarou
vodou ať plavou
jen žádný hotel
s křížkem nad hlavou

Až najdeš místo
kde je ten pramen
a kámen, co praská
budeš mít jisto
patří sem popel

a každá láska

No tak co tak co tak co

Nad stádem koní
podkovy zvoní zvoní
černý vůz vlečou
a slzy tečou
a já šeptám

Vysyp ten popel kamaráde
do bílé vody
vyhasnul kotel
a náhoda je
šťěstí od podkovy

Nagasaki Hirošima

Tramvají dvojkou jezdíval jsem
do Židenic,
z tak velký lásky většinou
nezbyde nic,
z takový lásky jsou kruhy pod
očima
a dvě spálený srdce – Nagasaki,
Hirošima.

Jsou jistý věci, co bych tesal do
kamene,
tam, kde je láska, tam je
všechno dovolené,
a tam, kde není, tam mě to
nezajímá,
jó, dvě spálený srdce –
Nagasaki, Hirošima.

Já nejsem svatej, ani ty nejsi
svatá,
ale jablka z ráje bejvala
jedovatá,
jenže hezky jsi hřála, když mi
někdy bylo zima,
jó, dvě spálený srdce –
Nagasaki, Hirošima.

Námořnická

Maličký námořník v krabičce od
mýdla

vydal se napříč vanou,
bez mapy, buzoly, vesel a
kormidla

pluje za krásnou Janou.

Za modrým obzorem dva mysy
naděje

čekají na další kluky,
maličký námořník i študák z
koleje

mají cíl na dosah ruky.

Za modrým obzorem dva mysy
naděje

lákají odvážné kluky,
snad právě na něho štěstí se
usměje,

cíl má už na dosah ruky.

Maličký námořník v krabičce od
mýdla

zpocený tričko si svlíká,
moře je neklidný, Jana je
nastydlá,

kašle a loďkou to smýká.

Maličký námořník s vlnami
zápasí,

polyká mýdlovou pěnu,
loďka se potápí, v takovémto
počasí

je těžké dobývat ženu.

Nejlíp jim bylo

Nejlíp jim bylo
když nevěděli co dělají
jenom se potkali
a neznělo to špatně

tak se snažili
a opravdu si užívali
jenom existovali
a čas běžel skvěle

nechám si projít hlavou
kam všechny věci plavou
jestli je všechno jen dech
tak jako kdysi v noci
spolu potmě na schodech

pak se ztratili
a chvílema se neviděli
jenom si telefonovali
a byli na tom bledě

a když se vrátili
už dávno nehořeli
jenom dál usínali
chvíli spolu - chvíli vedle sebe

nechám si projít hlavou
kam všechny věci věci plavou
jestli je všechno jen dech
tak jako kdysi v noci
spolu potmě na schodech

nechej si projít hlavou
kam všechny věci věci plavou
jestli je všechno jen dech
tak jako kdysi v noci
spolu potmě na schodech

Pálíš, doutnáš, nehoříš

Máš pro všechno svý důvody a
jasnou odpověď

A kolem tvýho mega-ega otáčí
se svět

Vedeš řeči o svobodě, ale máš
kolem sebe mříž

Pálíš, doutnáš, nehoříš

Tví architekti spásy ti postavili
dům

A v něm hájí tvoje laciné
evangelium

Co na tom, jestli na vlajce máš
hvězdu nebo kříž

Když pálíš, doutnáš, nehoříš

Ještě pořád se mi v noci zdává
Že tě potkávám, ale už
nepoznávám

Ten vysloužilý válečník a dobrák
od kosti

Teď nabízí svou sbírku
instantních něžností

A z minulosti přízraky mu stojí u
dveří

Pálíš, doutnáš, nehoříš

Jedno dítě zhýčkané, co se
chtělo prosadit

Teď naříká, že bez podrážek v
botách nelze jít

Jsou věci jiné na světle a jiné v
příšeří

Pálíš, doutnáš, nehoříš

Ještě pořád se mi v noci zdává
Že tě potkávám

Ale už nepoznávám

Všichni tví rádcové a šarlatáni a
lživí proroci

Ti neprozradí jak se zbavit
tajných nemocí

Když tvoje srdce prázdný je jak
vyjedená spíž

Pálíš, doutnáš

Pálíš, doutnáš

Pálíš, doutnáš

Nehoříš

Pepíčci

Často místo porodu
určí příslušnost k národu
tu bereme si sebou do hrobu

stejně tak v srdci Evropy
si zatnem vlajku do klopy
a v říjnu šupajdá do průvodu

v záloze máme louku, les, pole
a první slůvka ve škole
který se učíme jsou ty vole

a dodržujem tradice
když sousedovi slepice chcípne
radostí jdeme do kolen

Jsme národ hrdejch Pepíků
pódia plný slavíků
v rybníku tře se párek vodníků
ve světě o nás neví se
no ale tohle změní se
až přijde móda pivních pupíků

Z historickejch důvodů
má rád Čech svojí pohodu
v zimě na hory, v létě na vodu

tam dá si párek na tácku
a k tomu pivo dvanáctku
po třináctým pak skolí čtrnáctku

v jedný kapse nožík rybička
a v druhý startek krabička
dnes kouří každá druhá babička

a zbytek celý rodiny
vytváří fáčkem splodiny
zahlcena je země malička

A z hory Říp
nám praotec mává
mějte se krásně hovada
kde se žije líp
teď národ se hádá
Praha, Brno, či Ostrava?

Jsme národ hrdejch Pepíků
Frantíků, Oldů, Toníků
v poslední době Sej-ko-no-pí-ků
živí nás tučná potrava
made in Čechy a Morava
na talíři je parta knedlíků
ů.....ůůů

Petěrgurb

Když se snáší noc na střechy
Petěrburgu
padá na mě žal
zatoulaný pes nevzal si ani
kůrku
chleba kterou jsem mu dal

Lásku moji kníže Igor si bere
nad sklenkou vodky hraju si s
revolverem
havran usedá na střechy
Petěrburgu
čert aby to spral

Nad obzorem letí ptáci slepí
v záři červánků
moje duše široširá stepi
máš na kahánku

Mému žalu na světě není rovno
vy jste tím vinna Naděždo
Ivanovno
vy jste tím vinna až mě zítra
najdou
s dírou ve spánku

Píseň, co mě učil listopad

Málo jím
a málo spím
a málokdy tě vídám.
Málokdy si nechám něco zdát.
Doma nemám stání,
už od jarního tání
cítím, že se blíží listopad,
hm, hm, hm

Ref.:

Listopadový písňe od léta už
slýchám
vítr ledový přinesl je k nám.
Tak mě nečekej ,
dneska nikam nepospíchám
listopadový písni naslouchám.

Chvíli stát a poslouchat,
jak vítr větve čistí.
K zemi padá zlatý vodopád.
Pod nohama cinká
to postrácané listí.
Vím, že právě zpívá listopad.

Dál a dál tou záplavou

co pod nohou se blýská
co mě nutí do zpěvu se dát.
Tak si chvíli zpívám
a potom radši pískám
píseň co mě učil listopad.

Podběl

Podběl mi z pangejtů mává
šedivým ránem přikrytej,
mrholí, a z mlhy závoj
je na mě schválně ušitej.

Mizerně skrz něj se kouká,
už celou noc mám za sebou,
abych neusnul, tak si broukám,
a dýzl klepe pode mnou.

R: Ráno, až se slunce nad
obzorem ukáže
a všem hospodskejm u silnice
poví,
že by sis chtěl u nich kafe dát,
tak si dodej ještě trochu kuráže,
jseš chlap, kterej čas neúnavně
honí

[: a svou káru musí taky hnát. :]

Den už se pomalu blíží
a tma je špatnej společník,
nejhorší ve chvíly zrádný,
na jaký dávno jsem si zvyk'.

Až zvednu od čáry bílý

konečně oči znavený,
pohladím tu, co na mě čeká,
a budu patřit jenom jí.

R:

Podvod

Na dlani jednu z tvých řas, do
tmy se koukám,
hraju si písničky tvý, co jsem ti
psal,
je skoro půlnoc a z kostela zvon
mi noc připomíná,
půjdu se mejt a pozhasínám, co
bude dál?

Pod polštář dopisů pár, co
poslalas dávám,
píšeš, že ráda mě máš a trápí tě
stesk,
je skoro půlnoc a z kostela zvon
mi noc připomíná,
půjdu se mejt a pozhasínám, co
bude dál?

[Ref]

Chtěl jsem to ráno, kdy
naposled snídal jsem s tebou,
ti říct, že už ti nezavolám,
pro jednu pitomou holku, pro
pár nocí touhy
podved jsem všechno, o čem
doma si sníš,
teď je mi to líto.

Kolikrát člověk může mít rád tak
opravdu z lásky,
dvakrát či třikrát - to ne, i
jednou je dost,
je skoro půlnoc a z kostela zvon
mi noc připomíná,
půjdu se mejt a pozhasínám, co
bude dál?

[Ref 2x]

Ráda se miluje

Ráda se miluje, ráda jí, ráda si
jenom tak zpívá,
vrabci se na plotě hádají, kolik
že času jí zbývá.

Než vítr dostrká k útesu tu její
legrační bárku
a Pámbu si ve svém notesu
udělá jen další čárku.

Psáno je v nebeské režii, a to
hned na první stránce,
že naše duše nás přežijí v jinačí
tělesný schránce.

Úplně na konci paseky, tam,
kde se ozvěna tříští,
sedí šnek ve snacku pro šneky –
snad její podoba příští.

Rosa na kolejích

Tak jako jazyk stále naráží
na vylomený zub.

Tak já se vracím
k svému nádraží
abych šel zas dál.

Přede mnou
stíny se plouží
a nad krajinou krouží
podivnej pták,
pták nebo mrak.

Tak do toho šlápni
ať vidíš kousek světa.

Vzít do dlaní dálku
zase jednou zkus.

Telegrafní dráty
hrajou ti už léta
to nekonečně dlouhý
monotónní blues.

Je ráno, je ráno.

Nohama stíráš rosu na kolejích

Nohama stíráš rosu na kolejích

Pajda dobře hlídá pocestní
co se nocí toulaj.

Co si radši počkaj až se stmí

a pak šlapou dál.

Po kolejích táhnou bosí
a na špagátu nosí
celej svůj dům - deku a rum.

Tak do toho šlápni
ať vidíš kousek světa.

Vzít do dlaní dálku
zase jednou zkus.

Telegrafní dráty
hrajou ti už léta
to nekonečně dlouhý
monotónní blues.

Je ráno, je ráno.

Nohama stíráš rosu na kolejích

Nohama stíráš rosu na kolejích

Sametová

Vzpomínám když tehdá před
lety začaly lítat rakety

zdál se to bejt docela dobrej
nápad

Saxofony hrály unyle a frčely
švédský košile

někdo se moh docela dobře
flákat.

Když tam stál rohatej u školy
my neměli podepsaný úkoly
už tenkrát rozhazoval svoje sítě

Poučen z předchozích nezdarů
sestrojil elektrickou kytaru

a rock n' roll byl zrovna
narozený dítě

Vzpomínáš, taky s tu žila a
nedělej, že jsi jiná

taková malá pilná včela, taková
celá Sametová

Přišel čas a jako náhoda byla tu
bigbeatová pohoda

kytičky a úsmevy sekretárok.

Sousedovic bejby Milena je celá
blbá z Boba Dylana

ale to nevdí, já mám taky
nárok

Starý, mladý nebo pitomý
mlátily do toho jako my

hlavu plnou Londýna nad Temží

Starej dobrej satanáš hraje u
nás v hospodě mariáš

pazoura se mu trumfama jenom
hemží

VVzpomínáš, už je to jinak a jde
z toho na mě zima

ty jsi holka tehdá byla, taková
celá Sametová

A do toho tenhle Gorbačov co
ho znal celej Dlabačov

kopyta měl jako z Arizóny

Přišel a zase vodešel a nikdo se
kvůli tomu nevěšel

a po něm tu zbyly samý volný
zóny

VVzpomínáš, jak jsi se měla
když jsi nic nevěděla

byla to taková krásná cela a
byla celá

Vzpomínáš, jak jsi se měla

když jsi nic nevěděla
byla to taková krásná cela a
byla celá Sametová

Sáro

Sáro, Sáro, v noci se mi zdálo
že tři andělé k nám přišli na
oběd

Sáro, Sáro, jak moc a nebo málo
mi chybí abych tvojí duši mohl
rozumět?

Sbor kajících mnichů jde
krajinou v tichu
a pro všechnu lidskou pýchu
má jen přezíravý smích
A z prohraných válek se vojska
domů vrací
Však zbraně stále burácí
a bitva zuří v nich

Sáro, Sáro, v noci se mi zdálo
že tři andělé Boží k nám přišli na
oběd

Sáro, Sáro, jak moc a nebo málo
mi chybí abych tvojí duši mohl
rozumět?

Vévoda v zámku čeká na
balkóně
až přivedou mu koně

a pak mává na pozdrav
A srdcová dáma má v každé
ruce růže
Tak snadno pohřbít může
sto urozených hlav

Sáro, Sáro, v noci se mi zdálo
že tři andělé Boží k nám přišli na
oběd

Sáro, Sáro, jak moc a nebo málo
mi chybí abych tvojí duši mohl
rozumět?

Královnin šašek s pusou od
povidel
sbírá zbytky jídel
a myslí na útěk
A v podzemí skrytí slepí
alchymisté
už objevili jistě
proti povinnosti lék

Sáro, Sáro, v noci se mi zdálo
že tři andělé k nám přišli na
oběd

Sáro, Sáro, jak moc a nebo málo
ti chybí abys mojí duši mohla
rozumět?

Páv pod tvým oknem zpívá
sotva procit
o tajemstvích noci
ve tvých zahradách
A já - potulný kejklíř, co svázali
mu ruce
teď hraju o tvé srdce
a chci mít tě nadosah

Sáro, Sáro, pomalu a líně
s hlavou na tvém klíně chci se
probouzet
Sáro, Sáro, Sáro, Sáro, rosa
padá ráno
a v poledne už možná bude jiný
svět
Sáro, Sáro, vstávej, milá Sáro!
Andělé k nám přišli na oběd

Sen

Stíny dnů a snů

Se k obratníkům stáčí

Ruce snů - černejch

Se snaží zakrýt oči

Světlo tvý prozradí proč já vím

S novým dnem, že se zas
navrátí

Mraky se plazí

Vítr je láme

Stíny tvý duše

Rozplynou se v šeru

Ve vlnách opouští po hodinách
mizí

A měsíc nový stíny vyplaší

Proud motýlů unáší strach

Na listy sedá hvězdnej prach

Proletí ohněm a mizí stále dál

Neslyšný kroky stepujou

V nebeským rytmu swingujou

Že se ráno vytratí

Stíny dnů

Vyrostou a zmizí

Nebeský znamení

Rozsvěcujou hvězdy

Všechno ví, z povzdálí

Vedou naše kroky

A měsíc nový stíny vyplaší

Proud motýlů unáší strach

Na listy sedá hvězdnej prach

A nový stíny vyplaší

Slzy tvý mámy šedivý

Chvilku vzpomínej, je to
všechno jen pár let
Na kytaru v duchu hrej, tvoje
parta je tu hned
Z cigaret je modrej dým, hraje
magneťák
Holka sedla na tvůj klín, nevíš
ani jak,
nevíš jak.

Tvý roky bláznivý chtěly křídla
pro svůj let
Dneska už možná nevíš sám
proč tě tenkrát páčil svět
Chtěl jsi prachy na mejdan, byl
to hloupej špás
Když jsi v noci vyšel ven, snad
ses trochu třás,
trochu třás

Když tě našel noční hlídač
byl by to jen příběh bláznivýho
kluka
Nebejt nože ve tvejch dětskej
rukách
Nebejt strachu mohlo to bejt
všechno jináč

Slzy tvý mámy šedivý stékají na
polštář
Kdo tě zná, se vůbec nediví, že
stárne její tvář
Nečekej úsměv od ženy, který

jsi všechno vzal
Jen pro tvý touhy zborcený,
léta ztracený,
ty oči pláčou dál.

Když jsi vyšel ven, ze žalářních
vrat
Možná, že jsi tenkrát chtěl
znovu začínat
Poctivejma rukama, jako
správnej chlap
snad se někdo ušklíb jen, že jsi
křivě šláp,
křivě šláp

I když byl někdo k tobě krutej
Proč jsi znovu začal mezi svejma
Tvůj pocit křivdy se pak těžko
smejvá
Když hledáš vinu vždycky jenom
v druhejch.

Slzy tvý mámy šedivý stékají na
polštář
Kdo tě zná, se vůbec nediví, že
stárne její tvář
Nečekej úsměv od ženy, který
jsi všechno vzal
Vrať jí ty touhy zborcený,
ať pro léta ztracený
nemusí plakat dál.

Svaz Českých bohémů

Vracím se domů nad ránem,
kvalitním vínem omámen,
z přímek se stávaj zatáčky, točí
se svět, jsem na sračky.
Vedle mě zvrací princezna,
nastavím dlaň a požehnám,
pro všechny jasný poselství -
tomu se říká přátelství.

Mám tisíc otázek na žádnou
vzpomínku,
skládám si obrázek kámen po
kamínku.
Včerejší produkce šla do
bezvědomí,
nastává dedukce, co na to
svědomí.

A už si vzpomínám, já byl jsem
na srazu,
s kumpány který mám, patříme
do svazu,
vlastníme doménu, tak si nás
rozklikni,
svaz českých bohémů...

Vracím se domů nad ránem,
kvalitním vínem omámen,
z přímek se stávaj zatáčky, točí
se svět, jsem na sračky.
Vedle mě zvrací princezna,
nastavím dlaň a požehnám,
pro všechny jasný poselství -

tomu se říká přátelství.

Stačí pár večírků, společně s
bohémy,
za kterými se táhnou od školy
problémy.
V partě je Blekota, Jekota,
Mekota,
dost často hovoříme o smyslu
života.

Jako je třeba teď, mám tisíc
otázek,
na žádnou vzpomínku, si
skládám obrázek.
Z těžkejch ran lížu se, včera
jsme slavili,
svatýho Vyšuse.

Vracím se domů nad ránem,
kvalitním vínem omámen,
z přímek se stávaj zatáčky, točí
se svět, jsem na sračky.
Vedle mě zvrací princezna,
nastavím dlaň a požehnám,
pro všechny jasný poselství -
tomu se říká přátelství.

Svět zrychluje své otáčky,
sousedka peče koláčky.
Hlášen stav nouze nejvyšší,
Hapkové volaj Horáčky.
Zástupy českých bohému,
vyráží ven do terénů

šavlí z kvalitního vína
bojovat proti systému.

Tak jsme se tu všichni sešli, co
myslíš, osobo?

Na to nelze říci než "Co je ti do
toho?"

Tak jsme se tu všichni sešli, co
myslíš, osude?

Na to nelze říci než "Jinak to
nebude."

Tak jsme se tu všichni sešli, co
myslíš, osobo?

Na to nelze říci než "Co je ti do
toho?"

Tak jsme se tu všichni sešli, co
myslíš, osude?

Na to nelze říci než "Jinak to
nebude."

Tak jsme se tu všichni sešli, co
myslíš, osobo?

Na to nelze říci než "Co je ti do
toho?"

Tak jsme se tu všichni sešli, co
myslíš, osude?

Na to nelze říci než "Jinak to
nebude."

Tereza (Osamělý město)

Ten den,co vítr lístí z města svál
můj jeep se vracel,jako by se
bál,
že asfaltový moře odliv má
a stáj,že svýho koně nepozná.

Refrén:

Řekni,kolik je na světě,kolik je
takovejch měst,
řekni,kdo by se vracel,všude je
tisíce cest.

Tenkrát,když jsi mi Terezo
řekla,že ráda mě máš,
tenkrát ptal jsem se
Terezo,kolik mi polibků dáš,
naposled,naposled.

Já z dálky viděl město v slunci
stát
a dál jsem se jen s hrůzou mohl
ptát:
Proč vítr mlátí spoustou okenic?
Proč jsou v ulici auta,jinak nic?

Refrén:

Do prázdných beden
zotvíranejch aut
zaznívá odněkud něžný tón
flaut
a v závěji starýho papíru
válej se černý klapky z klavírů.

Refrén:

Tak loudám se tím hrozným
městem sám
a vím,že Terezu už nepotkám.
Jen já tu zůstal s prázdnou ulicí
a vosamělý město mlčí.

Refrén:

Touha

Je to jak nic to totiž neváží víc
je to něci jak dech jak přání na
křídlech
je to nemožnej cíl, kterej si
vymyslí
je to jek sen co ráno rozpustil
den
nic není dost velkej cíl aby ses
nepokusil
volej k nebi přání a všechno
bude k mání.

Touha je zázrak kámo zázrak
Touha je zázrak kámo zázrak

Je to jak žár pořádně velikej dar
je to jak letící drak naprosto
přesnej prak
je to hukot moře je to pramen v
hoře
touha je žít zůstat a neodejít
touha je padnout a vstát a rány
nevnímat
je to tlukot srdce je to poklad v
ruce.

Je to jak třpit jako sluneční svit
úžasná měsíční zář je to jak boží
tvář
je to skrytá síla je to zlatá žíla
touha je zázrak takže přej si co
chceš
probouzej sílu sní už

neklopýtneš
touha jsou čáry v hlouby duše je
máš
touha je zázrak kámo zázrak!
Vždyť už to znáš

touha je krám kde mají všechno
a hned
hladina pálí i ten pitomej svět
touha je brána ke všemu o čem
jsi snil
touha je cesta i cíl

Touha je zázrak kámo zázrak!
touha je zázrak kámo zázrak!
touha je zázrak kámo zázrak!

Toulám se klínem skal

Toulám se klínem skal s tou
rukou tvou a s kytarou,
písně, co jsem ti hrál, zní údolím
ozvěnou.

®: Ty chvíle mám rád, když jde
den, den už spát,
stín tuláků, ohňů dým,
pláč stromů na stráních, když je
vítr ohýbá,
jako nás divná doba bláznivá.

Mávám ti, láska má, zbývá už
jen, jen pár chvil,
na kámen teď napíšem pár
řádek, kdo, kdo tu byl.

®:

Toulavej

Někdo z vás, kdo chutnal dálku,
jeden z těch, co rozuměj,
ať vám poví, proč mi říkaj, proč
mí říkaj Toulavej.

Kdo mě zná a v sále sedí,
kdo si myslí, je mu hej,
tomu zpívá pro všední den,
tomu zpívá Toulavej.

R: Sobotní ráno mě neuvidí u
cesty s klukama stát,
na půdě celta se prachem stydí
a starý songy jsem zapomněl
hrát.
Zapomněl hrát.

Někdy v noci je mi smutno.
často bejvám doma zlej,
malá daň za vaše „umí“, kterou
splácí Toulavej.

Každej měsíc jiná štace,
čekáš kam tě uložej,
je to fajn, vždyť přece zpívá,
třeba smutně, Toulavej.

R:..

Vím, že jednou někdo přijde,
tiše pískne, no tak jdem,
známí kluci ruku stisknou a
řeknou vítej Toulavej.

Budou hvězdy, jako tenkrát,
až mě v očích zabořej,
celou noc jim bude zpívat jeden
blázen Toulavej.

Tulácký ráno

Posvátný je mi každý ráno,
když ze sna budí šumící les
a když se zvedám s písničkou
známou
a přezky chřestí o skalnatou
mez.

Tulácký ráno na kemp se snáší,
za chvíli půjdeme toulat se dál,
a vodou z říčky oheň se zhasí,
tak zase půjdeme toulat se dál.

Posvátný je můj každý večer,
když oči k ohni vždy vrátí se
zpět,
tam mnohý z pánů měl by se
kouknout
a hned by věděl, jakéj chcem
svět.

Tulácký ráno...

Posvátný je mi každé slovo,
když lesní moudrost a přírodu
zná,
bobříků sílu a odvahu touhy,
kolik v tom pravdy, však kdo
nám ji dá?

Tulácký ráno...

Už to nenapravím

V devět hodin dvacet pět mě opustilo štěstí, ten vlak, co jsem jím měl jet, na koleji dávno nestál.

V devět hodin dvacet pět jako bych dostal pěstí, já za hodinu na náměstí měl jsem stát, ale v jiným městě.

Tvá zpráva zněla prostě a byla tak krátká, že staviš se jen na skok, že nechalas mi vrátka zadní otevřená, zadní otevřená. Já naposled tě viděl když ti bylo dvacet a to si tenkrát řekla, že už se nechceš vracet, že si unavená, ze mě unavená.

(r): vap tada dap ...

2. Já čekala jsem, hlavu jako střep a zdálo se, že dlouho, snad může za to vinný skep, že člověk často sleví.

Já čekala jsem, hlavu jako střep s podvědomou touhou, já čekala jsem dobu dlouhou víc než dost, kolik přesně nevím.

Pak jedenáctá bila a už to bylo passé, já dřív jsem měla vědět, že vidět tě chci zase, že láska nerezaví, láska nerezaví.

Ten dopis, co jsem psala byl dozajista hloupý, byl odměřený moc, na vlídný slovo skoupý, už to nenapravím, už to nenapravím.

(r): vap tada dap ...

Venkovan kluk

Venkovan kluk, ve městě zlých,
se srdcem na dlani,
hledá šanci jak prorazit,
míchá klíh, dostat ho k tanci,
Poznali bychom,
že je Bůh, šel by fér,
v botách slámu, brambory v
ranci,
hůl z módy, hej,
hody hody, hody hody
doprovody
nemůže hrát
když nedaj mu tágo přitom by
stačil,
jen jeden malej štouch
Hej! Hej! On by ho dal

Jak jen štěstí svému vstříc o
krok jít,
jak jen štěstí svému vstříc o
krok jít
Tvoje srdce ho přitahuje čím dál
víc,
jak buší si vesele,
tvoje srdce ho přitahuje čím dál
víc,
o jeee

Venkovan kluk ve městě zlých,
se srdcem na dlani,
umírá touhou poznat pravdu,
zvítězit.

A zanedlouho říká si umělec -
moderátor,
kdo ho zaplatí, tomu slouží,
vysouší louži cizí viny
a pak z limuzíny do limuzíny,
luxuje koks dlouhým brčkem,
protože neví už, jak dál
chce věřit a čeká

Jak jen štěstí svému vstříc o
krok jít
jak jen štěstí svému vstříc o
krok jít

Tvoje srdce ho přitahuje čím dál
víc

jak buší si vesele

tvoje srdce ho přitahuje čím dál
víc,

o jeee

Tvoje srdce ho přitahuje čím dál
víc

jak buší si vesele

tvoje srdce ho přitahuje čím dál
víc,

o jeee

Venkovan kluk ve městě zlých,
se srdcem na dlani,
natrh' si kabát do louže šláp'
potlesk stih', bolí hlava
lapananuma, lapumbem,
postupně ztloust, v noci se
potácí
od baru k baru, tlustý, tenký
vypráví vyprávěnky, kupuje
chlast,
cin cin -zano, v nádražní knajpě
každý ráno, cin cin - zano,
všem, všem, všem, všem, všem,
je!

Jak jen štěstí svému vstříc o
krok jít

jak jen štěstí svému vstříc o
krok jít

Tvoje srdce ho přitahuje čím dál
víc

jak buší si vesele

tvoje srdce ho přitahuje čím dál
víc,

o jeee

Tvoje srdce ho přitahuje čím dál
víc

jak buší si vesele

tvoje srdce ho přitahuje čím dál
víc,

o jeee

Vodácká holka

Když vlny se valí a přeje řvou
a šutry z nich civí jak sůvy,
loď praská a umrlčí zvon bije
tmou,
tak řekni, kdo pomoct ti umí.

Kdo pádlem jen kmitne a
převrátí loď,
pak ječí jak staženej z kůže,
že ty jseš ta atrapa, ty jseš ten
cvok,
co za každý cvaknutí může.

Je pěkná jak ráno a voní jak les,
když na dřevo u ohně hrává,
je zrádná jak kočka a věrná jak
pes,
ta holka, co při tobě spává.

Tu vodáckou holku si navěky
nech,
netop ji, nezháněj,
svou víru, svou sílu, svý štěstí i
pech,
svý strachy, svý prachy, svůj
poslední dech
jí poctivě odevzdávej
a lásku za lásku dávej

Kdo připálí rejži a přesolí čaj,
kdo sůl nechá v posledním
kempu,
kdo ráj změní v peklo a peklo

zas v ráj,
kdo zná všechny písničky
trempů.

Kdo přeje ti štěstí a kope ti
hrob,
kdo sladce hned šeptá, hned
vříská,
a koho bys roztrh' a praštil a
kop'
a po kom se celej den stýská

Až vlasy nám odbarví nebeskej
král
a vrásky nám počmáraj' kůži,
svý holce dej pusu a řekni
"jdem dál"
a na pádlo polož jí růži.

Tu vodáckou holku si navěky
nech,
netop ji, nezháněj,
svou víru, svou sílu, svý štěstí i
pech,
svý strachy, svý prachy, svůj
poslední dech
jí poctivě odevzdávej
a lásku za lásku dávej

Vojín XY

Ospalá vrátnice
a na polici poslední dva klíče
V skleněné vitrince
se smutně krčí pro turisty kýče

Vrzavé schodiště
ošlapané snad miliony kroků
Kráčíte nejistě
vnímáš jen křivku jejích boků

Manželské postele
a vycházková uniforma v skříni
Zelená košile
Ty zatím dumáš o svatební síni

Hodinky na ruce
které tvůj čas tak neúprosně
měří
Kdy sáhneš po klice
těch oprýskaných hotelových
dveří

Kdy vstaneš z postele
a městem v předpisovém saku
Vůbec ne vesele
ji budeš doprovázet k
poslednímu vlaku

Kdy ještě ucítíš
Naposled ve svých její teplé
dlaně
Zašeptáš tiše - piš!
A její pusa bude chutnat slane

Kdy trochu zklamaně
a smutně projdeš pod nápisem
Východ
Kdy řekneš na bráně
Vojín XY hlásí příchod

Zahrada ticha

Je tam brána zdobená, cestu
otevřít,
zahradu zelenou, všechno
připomíná.
Jako dým závoje , mlhou
opředěných,
vstupuješ do ticha, cestou
vyvolených.

Je to březový háj, je to borový
les.
Je to anglický park, je to
hluboký vřes.
Je to samota dnů, kde jsi
pomalu zrál.
V zahradě zelený, kde sis za
dětství hrál.

Kolik chceš, tolik máš očí
otevřených.
Tam venku za branou, leží
studený sníh.
Zpočátku uslyšíš, vítr a ptačí
hlas,
v zahradě zelený, přejdou do
ticha zas.

Světlo připomíná, rána
slunečných dnů,
v zahradě zelený, v zahradě
beze snů.
Uprostřed závratí sluncem
prosvícených

vstupuješ do ticha cestou
vyvolených.

Je to březový háj, je to borový
les.
Je to anglický park, je to
hluboký vřes.
Je to samota dnů, kde jsi
pomalu zrál,
v zahradě zelený, kde sis na
dětství hrál.

Želva

Né moc snadno se želva po dně
honí
Velmi radno je plavat na dno
zaní
Potom počkej až se zeptá a
Na to, co tě v mozku lehtá
Nic se neboj a vem si něco od ní

Abych zabil dvě mouchy jednou
ranou
Želví nervy od želvy schovám
stranou
Jednu káď tam dám pro tebe
A pak aspoň pět pro sebe
Víš má drahá a zbytek je pod
vanou

Když si někdo pozor nedá
Jak se vlastně želva hledá
Ona ho na něco nachytá
I když si to pozděj' vyčítá

Né moc lehce se želva po dně
honí
Ten kdo nechce, tak brzy slzy
roní
Jeho úsměv se vytratí
A to se mu nevyplatí
Má se nebát želev a spousty
vodní